

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoP/9/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6909214398
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6909214398.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci starostlivosti o maloleté dieťa: F. Y., nar. XX.XX.XXXX, zastúpená kolíznym opatrovníkom Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Rimavská Sobota, dieťa rodičov matky: W. X. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXX, XXX XX V., zastúpená JUDr. Milanom Sedlákom, MBA, LL.M., advokátom so sídlom Kukučínova 19, 040 01 Košice, a otca: F. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N., U. republika XX, W., o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 6P/23/2017-569 zo dňa 08. 08. 2017 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Revúca č. k. 6P/23/2017-578 zo dňa 18. 08. 2017 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Revúca č. k. 6P/23/2017-569 zo dňa 08. 08. 2017 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Revúca č. k. 6P/23/2017-578 zo dňa 18. 08. 2017
p o t v r d z u j e.

II. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie maloleté dieťa F. Y., nar. XX.XX.XXXX, zveril do osobnej starostlivosti matky (prvý výrok). Otca maloletého dieťaťa zaviazal počnúc od 21.12.2009 do 31.08.2017 prispievať na výživu maloletého dieťaťa F. Y., nar. XX.XX.XXXX, mesačne vo výške 150,- Eur, a s účinnosťou od 01.09.2017 vo výške 200,- Eur mesačne, pričom už zročné výživné za obdobie od 21.12.2009 do konca mesiaca august 2017 vo výške 13.853,23 Eur otca zaviazal zaplatiť matke maloletého dieťaťa do troch dní od doručenia odvolaním napadnutého rozsudku a výživné za ďalšie nasledujúce mesiace od mesiaca september 2017 otca zaviazal platiť matke maloletého dieťaťa vždy do konca mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, na ktorý sa výživné poskytuje (druhý výrok). V prevyšujúcej časti návrh matky zamietol (tretí výrok). Žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov konania nepriznal (štvrtý výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že otec maloletého dieťaťa v čase od narodenia dieťaťa až do bližšie neznámej doby, kedy nastúpil na výkon trestu odňatia slobody, žil a pracoval vo Švajčiarsku, kde dosahoval príjem 3900 - 4000 CHF mesačne (v prepočte asi 3500 Eur). Počas výkonu trestu odňatia slobody, ktorý bol ukončený zrejme pred 25.03.2013, otec dosahoval iba príjmom vo výške 20,- CHF denne, na túto zmenu v osobných a majetkových pomeroch otca však nemožno prihliadať, pretože otec spáchaním trestného činu sám zavinil svoje odsúdenie a zníženie svojho príjmu (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine). Po skončení výkonu trestu odňatia slobody otec (možno nútene v súvislosti s predchádzajúcim odsúdením) opustil územie Švajčiarska a vrátil sa do Macedónska, kde podľa svojho vyjadrenia bol nezamestnaný, oficiálne

evidovaný ako nezamestnaný však nebol, zároveň však bol zdravý, a teda schopný živiť seba, svoju partnerku, matku a dve vtedy už plnoleté deti. Okrem rodinného domu a poľnohospodárskej pôdy v W., otec iný majetok väčšej hodnoty nemá. Podľa posledných informácií od matky sa otec presťahoval do Spojených štátov amerických, kde sa mu však poštovou zásielku do termínu pojednávania doručiť nepodarilo. Pri určení výšky vyživovacej povinnosti otca nebolo možné vychádzať z predpokladu jeho priemerného mesačného príjmu vo výške dvadsaťnásobku sumy životného minima (nie celých 4000 Eur), pretože tvrdenie matky o tom, že otec dosahuje príjmy z inej ako závislej činnosti sa nepreukázali. Naopak tvrdenia otca o výške jeho príjmu vo Švajčiarsku zodpovedajú súdu z jeho úradnej činnosti známym výškam príjmov osôb vykonávajúcich manuálne (remeselné) práce vo Švajčiarsku.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že vzhľadom k tomu, že od narodenia maloletého dieťaťa doposiaľ nebolo výživné určené súdom právoplatne, potom pre určenie výšky vyživovacej povinnosti otca za dobu od podania návrhu (21.12.2009) do rozhodovania súdu vo veci (august 2017), súd prvej inštancie za rozhodujúce skutočnosti na strane maloletého dieťaťa vzal do úvahy postupný nárast nákladov maloletého dieťaťa od jeho malého veku, cez nástup do škôlky, základnej školy a neskôr 8-ročného gymnázia, pričom prihliadal na celkové výdavky a náklady súvisiace so starostlivosťou o maloleté dieťa jeho matkou snažiacou sa plnohodnotne zabezpečiť všetky potreby maloletého dieťaťa súvisiace s jeho zdravotným stavom, vzdelávaním a záľubami. Na druhej strane súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného príjmu otca 3900 - 4000 CHF, ktorý otec dosahoval pred nástupom výkonu trestu odňatia slobody, s prihliadnutím k daňovým a odvodovým povinnostiam ako aj k oveľa vyšším bežným životným výdavkom vo Švajčiarsku, pričom tiež vzal do úvahy aj jeho dve predchádzajúce vyživovacie povinnosti k dvom starším deťom z predchádzajúceho vzťahu, o ktorých však nebolo presne preukázané, kedy vyživovacia povinnosť otca k nim zanikla (zrejme dovŕšením určitého veku alebo ukončením vzdelania). Ku dňu 04.03.2016 už otec k týmto deťom zákonnú vyživovaciu povinnosť zrejme nemal, žil však už v Macedónsku, kde zárobkové možnosti a schopnosti otca sú zrejme nižšie ako vo Švajčiarsku. Za tohto skutkového stavu súd prvej inštancie považoval za primerané výživné zodpovedajúce priebežne meniacim sa možnostiam a schopnostiam otca, ako aj postupne vzrastajúcim nákladom maloletého dieťaťa sumu 150,- Eur mesačne za dobu od podania návrhu 21.12.2009 do konca mesiaca august 2017. Vyššie výživné, a to v sume 200,- Eur mesačne súd prvej inštancie otcovi určil s účinnosťou od 01.09.2017 v súvislosti s nárastom nákladov na vzdelávanie maloletej F. Y., nar. XX.XX.XXXX, štúdiom na 8-ročnom gymnázii v L. od 01.09.2017, pričom zohľadnil aj jednorazové výdavky matky na zakúpenie klavíra a pod. Zročné výživné za dobu od podania návrhu (21.12.2009) ku dňu rozhodnutia súdu (vrátane mesiaca august 2017) potom predstavovalo sumu 13.853,23 Eur (pomerná časť výživného za mesiac december 2009: $11/31 \times 150 = 53,23$ Eur, výživné za 92 mesiacov od januára 2010 do augusta 2017: $92 \times 150 = 13.800$ Eur). Zročné výživné súd prvej inštancie otca zaviazal zaplatiť do troch dní od doručenia rozsudku (§ 44 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku, ďalej v texte len „CMP“) a výživné za ďalšie nasledujúce mesiace od mesiaca september 2017 súd prvej inštancie zaviazal otca platiť matke maloletého dieťaťa vždy do konca mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, na ktorý sa výživné poskytuje (§ 76 ods. 1 Zákona o rodine).

4. Súd prvej inštancie ďalej návrh matky ako nedôvodný zamietol v časti, kde sa domáhala zaviazat' otca plnením výživného aj za dobu troch rokov pred podaním návrhu. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že pred začatím konania otec matke pre maloleté dieťa vyplatil vo viacerých častiach celkovú sumu 3.974,- CHF (v prepočte 3.457,- Eur kurzom 1,1494 platným ku dňu 08.08.2017, alebo 2.660,- Eur kurzom 1,4938 platným v decembri 2009). Toto plnenie súd prvej inštancie posúdil ako splnenie vyživovacej povinnosti otca, keď iný dôvod pre poskytovanie týchto platieb preukázaný nebol, pričom s ohľadom na miesto pobytu otca v tej dobe vo Švajčiarsku je ospravedliteľné, ak si otec svoju vyživovaciu povinnosť plnil hoci nepravidelným poskytovaním vyšších súm výživného za určitú dobu naraz. Z vykonaného dokazovania nevyplynuli žiadne skutočnosti, ktoré by matke objektívne bránili v podaní návrhu na určenie vyživovacej povinnosti otca k maloletej dcére za dobu pred začatím konania už skôr ako až 21.12.2009, najmä za situácie, ak otcovstvo k dieťaťu bolo určené už dňa 06.05.2009. Preto a tiež s prihliadnutím k otcovi zaplatenej sume 3.794,- CHF, ktorú súd prvej inštancie posúdil ako splnenie vyživovacej povinnosti otca k maloleťmu dieťaťu pred začatím konania, súd prvej inštancie v tejto časti návrh matky ako nedôvodný, zamietol.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 CMP, podľa ktorého žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak, pretože nezistil žiadny

dôvod pre priznanie práva na náhradu trov konania vzhľadom na okolnosti prípadu (§ 55 CMP), pričom žiadny z účastníkov konania si právo na náhradu trov konania ani neuplatňoval.

6. Súd prvej inštancie ďalej opravným uznesením zo dňa 18.08.2017 opravil výrok rozsudku sp. zn. 6P/23/2017 zo dňa 08.08.2017 tak, že správne má znieť: „Otec maloletého dieťaťa je povinný počnúc od 21.12.2009 do 31.08.2017 prispievať na výživu maloletého dieťaťa F. Y., nar. XX.XX.XXXX, mesačne vo výške 150,- Eur, a s účinnosťou od 01.09.2017 vo výške 200,- Eur mesačne, pričom už zročné výživné za obdobie od 21.12.2009 do konca mesiaca august 2017 vo výške 13.853,23 Eur je otec povinný zaplatiť matke maloletého dieťaťa do troch dní od doručenia rozsudku a výživné za ďalšie nasledujúce mesiace od mesiaca september 2017 je otec povinný platiť matke maloletého dieťaťa vždy do konca mesiaca, ktorý predchádza mesiacu, na ktorý sa výživné poskytuje (prvý výrok). V prevyšujúcej časti návrh matky zamietá (druhý výrok). Žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania (tretí výrok).“ Súd prvej inštancie vydal predmetné opravné uznesenie nakoľko pri vyhlásení rozsudku sp. zn. 6P/23/2017 zo dňa 08.08.2017 v dôsledku chyby v písaní nesprávne vyhlásil výrok rozsudku vrátane výroku o zverení maloletého dieťa M. XP/XXX/XXXX-XXX nar. XX.XX.XXXX, do osobnej starostlivosti matky, hoci v tejto časti je právoplatným rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 7P/172/2009-189 zo dňa 27.12.2012.

7. Proti predmetnému rozsudku podala vo všetkých výrokoch odvolanie matka maloletej. Odvolanie odôvodnila podľa písm. a), e), f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“). Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Podľa odvolateľky pri posudzovaní výšky výživného súd vychádzal z príjmu otca 3.900 - 4.000 CHF, uvedeného vo vyjadrení otca z roku 2012, ktorý dosahoval pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody, a zisteného v podstate len z úradnej činnosti súdu. Takýto príjem predstavuje sumu cca 3.500,00 Eur, ktorý aj pri odpočítaní všetkých nákladov bol dostatočne vysoký na to, aby ho súd zaviazal povinnosťou platiť výživné v sume podstatne vyššej, ako priznal mal. Anishe odvolaním napadnutým rozsudkom. Konštatovanie súdu, že zárobkové možnosti a schopnosti otca v Macedónsku sú zrejme nižšie ako vo Švajčiarsku, nemôže byť rozhodujúcim faktorom pre posúdenie vyživovacej povinnosti otca voči mal. F., najmä pokiaľ otec preukázateľne vlastní majetok a s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, zručnosti a pracovné skúsenosti je v jeho možnostiach a schopnostiach zabezpečiť si finančné prostriedky na uspokojovanie vlastných potrieb.

9. Ďalej odvolateľka uviedla, že pokiaľ sa jedná o plnenia poskytnuté zo strany otca pred podaním návrhu na začatie konania, ktoré malo vplyv na nepriznanie výživného späťne za obdobie troch rokov, má za to, že súd prvej inštancie toto plnenie nesprávne právne posúdil ako plnenie vyživovacej povinnosti otca k mal. F.. Súd prvej inštancie si podľa nej neuvedomil, že pri výživnom na mal. dieťa nemožno hovoriť o akomsi nárazovom platení „raz za čas“, keď má povinný rodič vyššiu sumu peňazí, bez ohľadu na skutočnosť či pracuje v zahraničí alebo nie, ale musí to byť pravidelným príjmom, aby boli základné potreby dieťaťa zabezpečené čo i len v minimálnom rozsahu zo strany tohto rodiča.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 65, § 66 CMP, bez nariadenia pojednávania § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. V zmysle § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Podľa § 62 ods. 1, 2, 4 veta prvá, ods. 5 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“), plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné sa samé živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať

sa na životnej úrovni rodičov. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopnosti, možnosti a majetkových pomerov povinného rodiča súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť.

14. Podľa § 75 ods. 1, veta prvá Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

15. Cieľom právnej úpravy vyživovacej povinnosti rodičov voči deťom je zabezpečiť výživu ekonomicky najslabšej skupine osôb spoločnosti - deťom. Konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane dieťaťa, jednak na strane povinného rodiča. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je založená na princípe solidarity, teda zdieľania rovnakej životnej úrovne oprávneného (dieťaťa) a výživou povinného (rodiča). Preto má dieťa právo podieľať sa na životnej úrovni svojho rodiča (§ 62 ods. 2 veta druhá Zákona o rodine). V konaní o výživnom sa potom miera životnej úrovne objektívne zisťuje prostredníctvom vykonávania dôkazov. Základnými zákonnými kritériami pre určenie výšky výživného sú (na strane povinnej osoby) miera schopností, možnosti a majetkových pomerov rodiča a (na strane oprávnenej osoby) odôvodnené potreby dieťaťa.

16. Komplexným zhodnotením osobných, zárobkových a majetkových pomerov otca a matky maloletého dieťaťa odvolací súd dospel k záveru, že výživné vo výške 150 Eur mesačne od 21.12.2009 do 31.08.2017 a vo výške 200 Eur mesačne s účinnosťou od 01. 09. 2017 zodpovedá zákonným kritériám pre určenie výšky výživného, a to schopnostiam a možnostiam otca, ako i odôvodneným potrebám maloletej.

17. Odvolací súd ďalej uvádza, že nezistil, že by sa maloletá F. nepodieľala na životnej úrovni svojich rodičov. Výživné tak ako ho určil súd prvej inštancie je zodpovedajúce odôvodneným potrebám maloletej a súčasným možnostiam a schopnostiam povinného rodiča. Okresný súd teda správne poukázal na ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, že pri určení výživného sa prihliada na odôvodnené potreby oprávneného (maloletého dieťaťa) ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného (otca dieťaťa). Okresný súd správne skúmal na strane oprávneného jeho skutočne odôvodnené potreby (vzhladom na spotrebný charakter výživného) s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti podľa druhu vyživovacej povinnosti, na jej primeranosť, životnú úroveň dieťaťa, nevyhnutnosť nákladov. Výživné na maloleté dieťa musí byť primerané veku maloletého dieťaťa, ako aj jeho odôvodneným potrebám. Vyživovaciu povinnosť voči maloletému dieťaťu majú obidvaja rodičia, preto výška výživného nemôže byť určená v takom rozsahu, aby pokryla všetky výdavky dieťaťa. Okresný súd správne poukázal na schopnosti a možnosti oboch rodičov, aj s prihliadnutím na ich mesačný príjem a majetkové pomery každého rodiča osobitne. Z tohto hľadiska preto rozhodnutie okresného súdu je potrebné považovať za vecne správne.

18. K odvolacej námietke matky, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky výživného nezohľadnil skutočnosť, že otec vlastní nehnuteľnosti, ktoré však nie sú nevyhnutné na jeho bývanie odvolací súd dodáva, že rovnako ako súd prvej inštancie zastáva názor, že majetkové pomery otca, jeho schopnosti a možnosti sú v takom rozsahu, že je schopný platiť výživné len vo výške učenej súdom prvej inštancie. Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že otec maloletej vlastní v Macedónsku len tri poľnohospodárske pozemky o výmere 1133, 744 a 573 m² (č. l. 466 spisu). Súd prvej inštancie mal teda dostatočne preukázané podmienky na určenie výšky výživného. Preskúmaním veci teda odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil.

19. Podľa ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine, právo na výživné sa nepremlčuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné pre maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

20. Výživné pre maloleté dieťa teda možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätne, ktoré sa počítajú odo dňa začatia konania, bez ohľadu na to, či konanie bolo začaté na návrh, alebo z úradnej povinnosti. Súd v týchto prípadoch nie je viazaný návrhom, sám musí určiť začiatok, kedy povinný prestal platiť výživné, alebo ho platil v obmedzenej miere. Pri určovaní výživného za minulé obdobie súd zisťuje, aké boli konkrétne schopnosti, možnosti, zárobkové pomery povinného, potreby dieťaťa, prihliada na

už poskytnuté plnenia, poskytovanie bývania, osobnej starostlivosti a hodnotí aj ďalšie zákonné kritériá. Súd posudzuje skutočný stav, aký existoval v minulosti. Ďalej sa súd pri určení výživného späťne musí vysporiadať z dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, pričom tieto bude musieť posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu. Výnimočným dôvodom nebude uvádzaná neznalosť možnosti uplatňovať si výživné. Relevantným dôvodom by mohol byť zdravotný stav oprávnenej osoby, ktorý jej zabránil včas uplatniť nárok, konanie, ktoré má znaky trestného činu spočívajúce v bránení uplatnenia nároku na výživné (vyhrážky, násilie).

21. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej určil vyživovaciu povinnosť otca voči maloletej s účinnosťou od 21.12.2009 je v súlade s § 77 ods. 1 Zákona o rodine, teda je správne a z toho dôvodu je správne určený i nedoplatok otca na zmeškanom výživnom.

22. Preskúmaním veci bolo zistené, že súd prvej inštancie v predmetnej veci riadne zistil skutkový stav veci, nebol dôvod na opakovanie už vykonaného dokazovania ani na jeho doplnenie podľa ust. § 68 CMP. Súd prvej inštancie správne zdôraznil, že výživné sa v zásade určuje od začatia súdneho konania (§ 77 ods. 1 Zákona o rodine) a len výnimočne z dôvodov hodných osobitného zreteľa možno výživné u maloletých detí priznať najviac tri roky späťne pred začatím konania. Odvolací súd mal zhodne so súdom prvej inštancie za to, že v danej veci matka nepreukázala žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre späťné priznanie výživného, pretože nič jej nebránilo podať si návrh na určenie vyživovacej povinnosti skôr. Je prirodzené, že keby jej chýbali finančné prostriedky od otca maloletej na jej výživu, taký návrh by si podala skôr. Keďže matka maloletej nepreukázala dôvody hodné osobitného zreteľa pre späťné určenie výživného, súd prvej inštancie správne v zmysle § 77 ods.1 Zákona o rodine určil vyživovaciu povinnosť s účinnosťou od 21.12.2009, v ktorom mesiaci bolo začaté súdne konanie. Nad rámec uvedeného súd prvej inštancie správne poznamenal, že priznanie späťného výživného by nebolo dôvodné ani preto, že otec maloletej pred začatím konania zaplatil matke vo viacerých čiastkach celkom 3.974,- CHF.

23. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil majúc za to, že dôvody uvedené v odvolaní matky neovplyvnili správnosť záverov súdu prvej inštancie založených na náležitom zistení skutkového stavu a správnom vyhodnotení vykonaného dokazovania.

24. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania aplikoval odvolací súd ustanovenie § 57 CMP, ktoré ustanovuje: " O povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh." Návrh na prisúdenie náhrady trov odvolacieho konania nebol podaný, preto odvolací súd v súlade s § 52 CMP vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

25. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).